

[Justitsministeren]

er principielt og det er et spørgsmål, der har betydning for retsvæsenets funktion.

Det gælder som for alle nyordninger, som fru Inger Stilling Pedersen var inde på, at der kan knytte sig større eller mindre ulemper til det, uanset hvad man gør – sådan er det jo i mange af livets forhold. Det er ikke sådan, at man ensidigt kan pege på en kompetenceomlægning på det område, som vil være en optimal løsning.

Det er også sådan, at Justitsministeriet ved afgørelsen af de konkrete sager om tredjeinstansbevilling f.eks. ikke vil have indhentet udtalelser fra Højesteret eller tilsvarende undersøge, om retten har tid eller lyst til at behandle sagen. Det, man vurderer i ministeriet, er alene, om den konkrete sag opfylder retsplejelovens betingelser for, at en tilladelse kan meddeles. Denne vurdering er af skønsmæssig karakter, og den forudsætter et betydeligt kendskab til bl.a. retspraksis på de pågældende retsområder.

Hvis det var sådan, at Justitsministeriets skøn i disse sager var vaklende eller sagligt utilfredsstillende, ja, så var det let at gøre både ministeriet og ministeren – mig – retligt og politisk ansvarlig. Ikke kun Folketinget og medierne ville reagere, men også Folketingets kontrolorganer – der er jo tale om afgørelser, som i vidt omfang indbringes for ombudsmanden – og ikke mindst retterne måtte antages at ville kritisere ministeriet.

Det sikrer mod udglidning og usaglighed i bevillingspraksis, og det sørger også for at bevare en tæt forbindelse til det virkelige liv. Det er jo primært fra det virkelige retsliv uden for ministeriet, at en eventuel kritik ville udspringe. Som bekendt har såvel Højesteret som rigsadvokaten jo udtalt anerkendelse af Justitsministeriets arbejde på dette område.

Det er også en af grundene til, at jeg er kritisk over for tanken om et nævn, som jo ikke ville være undergivet den samme retlige og politiske kontrol. Der kunne ikke gives nogen som helst garantier for, hvilke synspunkter af politisk og samfundsmæssig art et selvstændigt nævn ville lægge til grund i forbindelse med afgørelse af, om der skulle gives tredjeinstansbevilling. Der ville ikke være nogen mulighed for, at Folketinget, Højesteret og Justitsministeriet kunne modvirke en udglidning af afgørelsespraksis, og nævnet kunne, i hvert fald te-

oretisk set, hindre en stillingtagen fra landets højeste domstole til principielle eller samfundsvigtige retsspørgsmål.

Det er baggrunden for, at jeg ligesom Retsplejerådet har foreslået, at hvis der skal ske en kompetenceomlægning på området, overføres afgørelserne om tredjeinstansbevilling til Højesteret. Vi kender jo i dag kvaliteten af rettens afgørelser, og hertil kommer, at denne ordning vil have den fordel, at afgørelsen om tredjeinstans træffes af dommere, der har indgående erfaring med behandlingen af retssager af den pågældende art og med retspraksis på området, og som derigennem vil kunne vurdere, om det vil være hensigtsmæssigt, at Højesteret får lejlighed til at behandle den pågældende sag.

Mit budskab er altså primært, at hvis man endelig vil indføre en ny ordning, må det være på den måde, som er foreslået; og som det også blev udtrykt fra hr. Ole Espersens side, har jeg i virkeligheden mest sympati for, at man bevarer situationen, som den er i dag, med et system, der har fungeret uden nævneværdige problemer i mange år. Men vi får nu lejlighed til at drøfte sagen videre under det kommende arbejde i Retsudvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 35:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven og færdselsloven. (Tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav m.v.).

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 7/10 92).